

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 600/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. D. B. s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. D. B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 NcC 31/2010-77 z 27. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2011 doručená sťažnosť spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na to, aby štátne orgány konali iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 NcC 31/2010-77 z 27. októbra 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva, ktorá uzavrela s fyzickou osobou Bc. P. H. (ďalej len „žalobca“) poisťnú zmluvu. Súčasťou tejto poisťnej zmluvy sú všeobecné poisťné podmienky sťažovateľky, v rámci ktorých sa sťažovateľka a žalobca dohodli na uzavretí rozhodcovskej doložky, podľa ktorej rozhodovanie o prípadných sporoch z poisťného vzťahu zveria rozhodcovskému súdu.

3. Počas trvania poisťného vzťahu vznikol medzi sťažovateľkou a žalobcom spor týkajúci sa poisťného vzťahu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom v konaní pred Arbitrážnym súdom Košice (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. 2 C/06/2009 z 29. júla 2009 tak, že rozhodcovský súd uložil žalobcovi, aby zaplatil sťažovateľke dlžnú sumu.

4. Žalobca podal Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) žalobu o zrušenie označeného rozhodcovského rozsudku. Po preskúmaní miestnej príslušnosti okresný súd postúpil vec Okresnému súdu Košice I podľa ustanovenia § 88 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení rozhodujúcom pre konanie vo veci (ďalej aj „OSP“). Okresný súd Košice I s postúpením veci nesúhlasil a podľa § 87 písm. f) OSP s poukazom na prednosť práva Európskej únie (ďalej len „európske právo“ alebo „právo EÚ“, v citovanom texte aj „komunitárne právo“) a relevantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie [predtým aj Súdny dvor Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“, v citáciách aj „ESD“)] predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu ako svojmu nadriadenému súdu.

5. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že na konanie je miestne príslušný okresný súd. Uznesenie krajského súdu je odôvodnené úvahou, že vzhľadom na úpravu úniového práva, najmä na text smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách [mim. vyd. Ú. v. kap. 15, zv. 2, s. 288– 293 (ďalej len „smernica č. 93/13/EHS“)], tak ako je vykladaný Súdny dvorom, nie je v predmetnej veci namieste použiť výlučnú miestnu príslušnosť v zmysle § 88 ods. 2 OSP,

ako požadovala sťažovateľka, ale miestna príslušnosť sa určí podľa § 87 písm. f) OSP, v zmysle ktorého popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.

6. Sťažovateľka sa so závermi krajského súdu nestotožnila a vo svojej ústavnoprávnej argumentácii zdôraznila najmä tú skutočnosť, že podľa jej názoru krajský súd nerozhodol danú vec na základe relevantnej právnej normy Občianskeho súdneho poriadku, t. j. na základe ustanovenia § 88 ods. 2 OSP, ktorou sa zakotvuje výlučná miestna príslušnosť na konanie vo veciach týkajúcich sa rozhodcovského konania, a takýmto nezákonným postupom došlo k porušeniu jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Svoju sťažnosť odôvodnila v tomto smere takto:

«Na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je zo zákona vždy príslušný výlučne ten súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania.

Podstata výlučnej miestnej príslušnosti spočíva v tom, že zákonné ustanovenie taxatívnym spôsobom vypočítava konania a uvádza pri každom z nich súd, ktorý je miestne príslušný na dané konanie. Znamená to, že priamo zákonom je vylúčená všeobecná miestna príslušnosť (§ 85 a 85a O. s. p.) a v dôsledku toho samozrejme tiež aj osobitná miestna príslušnosť daná na výber (§87 O. s. p). Výlučnosť spočíva v tom, že žiaden iný súd okrem toho, ktorý je ustanovený v zákone, nie je príslušný na konanie.

Pre každé konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku platí pravidlo výlučnej miestnej príslušnosti stanovené v § 88 ods. 2 O. s. p. Výlučná miestna príslušnosť stanovená v § 88 ods. 2 O. s. p. preto platí aj v konaní, v ktorom sa žalobca voči sťažovateľovi domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného v spore zo spotrebiteľskej zmluvy. Na tomto závere nič nemení ani právna úprava § 87 písm. f) O. s. p., podľa ktorej „popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.“, nakoľko z jej obsahu nevyplýva výnimka z uplatnenia výlučnej miestnej príslušnosti v zmysle § 88 ods. 2 O. s. p. v prípade rozhodcovských rozsudkov vydaných v sporoch zo spotrebiteľskej zmluvy.

Konanie o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy (typické súdne konanie podľa OSP) je potrebné odlišiť od konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku (osobitné konanie podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z. z.). Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je sporom

spotrebiteľským, ale len konaním o preskúmanie zákonnosti postupu a záverov rozhodcovského súdu z hľadísk a dôvodov taxatívne uvedených v § 40 ods. 1 písm. a) až i) zák. č. 244/2002 Z. z.»

7. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti poukázala na krajským súdom aplikovanú judikatúru Súdneho dvora, ktorú považuje za irelevantnú vo vzťahu k danému právnemu stavu. Podstata týchto námietok spočíva v tvrdení, že krajským súdom označené rozhodnutia Súdneho dvora vo veci č. 106/77 *Amministrazione delle finanze dello Stato c/a S. p. A. Simmenthal*, vo veci C-473/00 *Cofidis c/a Jean Lous Fredout* a vo veci C 243/08 *Pannon GSM Zrt. c/a Erzsébet Sustikné Győrfi* žiadnym spôsobom nespochybňujú povinnosť súdu aplikovať ustanovenie § 88 ods. 2 OSP v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku (i keď v konkrétnom arbitrážnom konaní išlo o spotrebiteľský spor), keďže tieto rozhodnutia vychádzajú z odlišného skutkového stavu a neukladajú súdom členských štátov neprihliadať na pravidlá miestnej príslušnosti súdov ustanovené priamo zákonom. Napokon sťažovateľka namietala i existenciu predchádzajúcej odlišnej rozhodovacej praxe v skutkovo totožných veciach.

8. Na základe už uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základných práv zaručených čl. 48 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, priznal sťažovateľke primerané zadosťučinenie v sume 1 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Primerané zadosťučinenie sťažovateľka odôvodnila tým, že samotné rozhodnutie o porušení jej základných práv nemá v okolnostiach prípadu povahu dostatočnej satisfakcie. Sťažovateľka pociťuje ujmu spočívajúcu v pocitoch márnosti, nespravodlivosti a krivdy, že napriek právnej istote zdanlivo zaručenej každému prostredníctvom záruk obsiahnutých v zásadách materiálneho právneho štátu všeobecné súdy tieto záruky porušili.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05 alebo IV. ÚS 136/05).

14. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

15. Podľa § 87 písm. f) OSP popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 88 ods. 2 poslednej vety OSP (účinného do 31. decembra 2011) na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je však vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania.

16. Kľúčové námietky sťažovateľky smerujú proti spôsobu, akým krajský súd v napadnutom uznesení aplikoval právo Európskej únie (ďalej aj „EÚ“), ako aj proti záveru, ktorý krajský súd z práva EÚ vo vzťahu k vnútroštátnemu právu v napadnutom uznesení vyvodil. Sťažovateľka v podstate svojej sťažnosti tvrdí, že krajský súd tým, že neaplikoval podľa jej názoru správne ustanovenie vnútroštátneho práva (§ 88 ods. 2 posledná veta OSP platné v čase rozhodovania), určil nesprávnu miestnu príslušnosť súdu, a teda v konečnom dôsledku porušil jej základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi garantované čl. 48 ods. 1 ústavy.

17. Ústavný súd musel preto v prvom rade posúdiť, či interpretácia právnych predpisov v napadnutom uznesení krajského súdu nebola neodôvodnená do tej miery, že by to mohlo znamenať zásah do základných práv sťažovateľky.

18. Krajský súd odôvodnil napadnuté uznesenie v podstatnom takto:

„Je nepochybné, že slovenský právny poriadok upravuje miestnu príslušnosť konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ako osobitnú výlučnú miestnu príslušnosť, pričom v prejednávanej veci je miesto rozhodcovského konania v obvode Okresného súdu Košice I.

Odvolaací súd konštatuje, že žalobcu je možné považovať za spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Rovnako aj poisťná zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania má povahu spotrebiteľskej zmluvy, pre ktoré platí všeobecný zákaz neprijateľných podmienok (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podľa článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Slovenská republika s účinnosťou od 1. mája 2004 ratifikovala Zmluvu o prístupí k Európskej únii, pričom ide o zmluvu podľa článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Z členstva Slovenskej republiky v Európskej únii a v Európskom spoločenstve vyplýva aj povinnosť dodržiavať komunitárne právo, teda právo orgánov Európskeho spoločenstva. Súčasťou práv európskych spoločenstiev je aj Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa článku 6 ods. 1 Smernice členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Základnou charakteristikou komunitárneho práva je jeho prednosť pred právom vnútroštátnym (napr. rozhodnutie ESD vo veci 6/64 Flaminio Costa c/a Ente nazionale energia elettrica). Podľa rozhodnutia Simmenthal II., každý vnútroštátny súd je povinný v medziach svojej právomoci aplikovať právo európskeho spoločenstva v celom rozsahu a pritom sám musí odmietnuť použiť také ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú v rozpore s právom ES (rozsudok ESD č. 106/77 vo veci Simmenthal SPA c/a Amministrazione delle finanze dello Stato). V prípade, že dôjde ku konfliktu komunitárneho práva s vnútroštátnou právnou normou, je povinnosťou orgánu aplikujúceho právo vykladať vnútroštátne právo v súlade s právom komunitárnym (tzv. eurokonformný výklad). Pokiaľ právna norma členského štátu nepripúšťa eurokonformný výklad, je povinnosťou orgánu aplikujúceho právo nepoužiť túto normu, pokiaľ odporuje komunitárnemu právu.

Európsky súdny dvor vo viacerých veciach pri výklade smernice rady 93/13/EHS konštatoval, že je v rozpore s cieľmi smernice, ak vnútroštátna právna úprava bráni plné

uplatnenie práv spotrebiteľa (napr. rozsudok vo veci C – 473/00 Cofidis). Vo veci C 243/08 (Pannon GSM) ESD konštatuje, že vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offio nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak považuje takúto podmienku za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia, okrem prípadu, že to spotrebiteľ namieta. Vnútroštátny súd má túto povinnosť tiež vtedy, ak preveruje svoju vlastnú miestnu príslušnosť. Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritéria požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať ako nekalú. V tejto súvislosti musí vnútroštátny súd zohľadniť skutočnosť, že podmienka obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá bola do nej vložená bez osobitného vyjednávania a ktorá priznáva výlučnú právomoc súdu, v ktorého obvode sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, môže byť považovaná za nekalú.

Žalobca ako spotrebiteľ sa dovoľáva neplatnosti zmluvnej úpravy pre jej nevýhodnosť pre neho ako spotrebiteľa. Navyše, ako dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku uvádza práve neplatnosť rozhodcovskej doložky.

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, ak súd zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 ods.1 písm. a/ a c/, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. To znamená, že ak by súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku uznal žalovaný dôvod za dôvodný, zruší rozhodcovský rozsudok a pokračuje v konaní v rozsahu uvedenom v žalobe. Tým sa konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku stane konaním o spore zo spotrebiteľskej zmluvy.

Na základe uvedeného Krajský súd v Košiciach ako súd nadriadený Okresnému súdu Košice I konštatuje, že vzhľadom na aplikáciu komunitárneho práva je namieste nepoužiť ustanovenie § 88 ods. 2 posledná veta O.s.p., nie je teda daná miestna príslušnosť Okresného súdu Košice I. Preto, pokiaľ Okresný súd Košice I nesúhlasí s postúpením veci s odôvodnením, že podľa ustanovenia § 87 písm. f/ O.s.p. je Okresný súd Vranov nad Topľou súdom, v ktorého obvode má žalobca ako spotrebiteľ bydlisko, jeho nesúhlas je dôvodný a na konanie je príslušný Okresný súd Vranov nad Topľou.“

19. Ústavný súd po dôslednom preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu. Krajský súd správne uzavrel, že vzhľadom na záväznosť označeného únieového práva nie je v predmetných veciach daná miestna príslušnosť Okresného súdu Košice I v zmysle § 88 ods. 2 poslednej vety OSP, ale okresného súdu, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými námietkami sťažovateľky.

20. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia majúceho za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Ústavný súd považuje sťažnosť vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľky za zjavne neopodstatnenú.

21. Ústava základné právo na zákonného sudcu upravuje v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Zákonom, na ktorý sa v citovanom článku ústavy odkazuje, je Občiansky súdny poriadok. Občiansky súdny poriadok ustanovuje, ktorý súd je vecne, miestne a funkčne príslušný na prerokovanie veci, čo je prvým predpokladom na určenie zákonného sudcu, keďže označené základné právo sa výslovne spája s osobou sudcu, nie so súdom. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov je teda priamo spätá príslušnosť súdu o veci rozhodnúť upravená Občianskym súdnym poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu, za ktorého treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Zákonom ustanovené pravidlá miestnej príslušnosti vytvárajú rámec na určenie zákonného sudcu, a tým aj na realizáciu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

22. Ústavný súd už vyjadril názor, že ak sa účastník konania domnieva, že o jeho veci koná miestne nepríslušný súd, a teda z tohto dôvodu by mal byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je na ňom, aby námietku porušenia ústavnej ochrany vyplývajúcu z ústavno-procesného princípu o zákonnom sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy) uplatnil na všeobecnom súde podaním mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania podľa § 237 písm. g) OSP (IV. ÚS 161/08). V prípade nepodania dovolania by tak mohla byť sťažnosť odmietnutá ako neprípustná. V súlade s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu, podľa ktorej je na posúdenie prípustnosti dovolania zásadne príslušný dovolací súd (napr. IV. ÚS 238/07, II. ÚS 60/09, I. ÚS 481/2010, IV. ÚS 499/2011), a vzhľadom na judikatúru najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolaní proti rozhodnutiam krajského súdu o miestnej príslušnosti ako súdu nadriadeného podľa § 105 ods. 3 OSP (napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 243/2010 z 23. novembra 2010), ako aj na okolnosti daného prípadu nepristúpil ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti, ale skúmal, či sú dôvody, ktoré by bránili jej prijatiu na ďalšie konanie.

23. Ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad aplikovaných právnych predpisov a dostatočne odôvodňuje svoj výrok. V uznesení krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Sťažnosťou napadnuté uznesenie je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, nie je arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na všetky otázky, prečo nebolo vyhovené argumentačným námietkam sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súdu nemôže ústavne konformná aplikácia pravidiel o miestnej príslušnosti krajským súdom predstavovať porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Z už uvedených dôvodov preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Sťažovateľka v sťažnosti taktiež namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa odkláňa od iných rozhodnutí všeobecných súdov posudzujúcich tú istú otázku, čiže miestnu príslušnosť súdov v konaní o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov

v spotrebiteľských veciach, z ktorých malo vyplývať, že na konanie vo veci sú príslušné súdy podľa § 88 ods. 2 poslednej vety OSP, a nie podľa § 87 písm. f) OSP (sťažovateľka poukazuje na uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 NcC/60/2009 z 30. novembra 2009). V súvislosti s uvedenou námietkou ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06, IV. ÚS 75/09). Ústavný súd vo vzťahu k danému prípadu dodáva, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, nie však ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra nemôže vyvíjať (IV. ÚS 126/2012). Najmä v súvislosti s výkladom a aplikáciou práva EÚ je pochopiteľný určitý vývoj vnútroštátnej judikatúry. Názor ústavného súdu o ústavnej konformite záverov, ktoré krajský súd v napadnutých uzneseniach vyvodil z práva EÚ, považuje ústavný súd za postačujúci aj na vysporiadanie sa s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa jej výhrad k odklonu od doterajšej rozhodovacej činnosti v podobných prípadoch. Ani táto námietka preto neindikuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľky z hľadiska takej intenzity pochybenia krajského súdu, ktorá by umožňovala prijať sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie. Sťažnosť je preto aj vzťahu k tejto námietke zjavne neopodstatnená.

25. K námietke sťažovateľky o porušení jej „základného práva na to, aby štátne orgány konali iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa čl. 2 ods. 2 ústavy“, ústavný súd stručne udáva, že citovaná ústavná povinnosť štátnych orgánov nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy, a preto ústavný súd nemôže samostatne vysloviť porušenie tohto „práva“. Vysloviť porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy môže ústavný súd len v spojení s porušením niektorého zo základných práv a slobôd podľa druhej hlavy ústavy, prípadne podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy. Keďže sťažovateľkou označené právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa

čl. 48 ods. 1 ústavy porušené nebolo, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy.

26. V závere nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že neskorší vývoj legislatívy sa ubral smerom vytýčeným napadnutým uznesením krajského súdu. Novelizáciou Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 388/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony) bola s účinnosťou od 1. januára 2012 zmenená právna úprava pravidla miestnej príslušnosti v § 88 ods. 2 poslednej vete OSP takto: „Na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je však vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania; ak je navrhovateľom spotrebiteľ, je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má bydlisko.“.

27. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

28. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012